

ประโยค ป.ธ. ๗
แปล มคอเป็นไทย
สอบ วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๘

๑. โย หิ ภิกขุ จตุพพิชวินยโกวิทอ ติลกฤษณสมบุโน อิมานิ
นญฺจนานิ โอโธเกตฺวา อธิกรณํ รูปสมเสสฺสติ ตสฺส วินิจฺฉโย อปฺปฏิวตฺติโย
พฺพุทฺเธน สยํ นิสีทิตฺวา วินิจฺฉิตสทิสฺส โหติ ฯ ตณฺเฏ เอวํ วินิจฺฉยกุสลํ
ภิกขุํ โกจิ กตสฺสิกขาปทวิทิกฺกโม ภิกขุํ อุปสงฺกมิตฺวา อตฺตโน กุกฺกัจจํ
ปฺจุเจยฺย เตน สาธุกํ สลฺลภฺเขตฺวา สเจ อนาปตฺติ โหติ อนาปตฺติตฺติ
วตฺตพฺพํ ฯ สเจ ปนาปตฺติ โหติ อาปตฺติตฺติ วตฺตพฺพํ ฯ สา เทสฺนาคามินี
เจ เทสฺนาคามินีติ วตฺตพฺพํ ฯ วุญฺจนคามินี เจ วุญฺจนคามินีติ วตฺตพฺพํ ฯ
อถสฺส ปาราชิกจฺฉายา ทิสฺสติ ปาราชิกาปตฺติตฺติ น วตฺตพฺพํ ฯ กสฺมา ฯ
เมถุนธมฺมวิทิกฺกโม หิ อุตฺตริมนุสฺสธมฺมวิทิกฺกโม จ โอฟาริโก ฯ
อทินฺนาทานมนุสฺสวિકฺกวิทิกฺกมา ปน สุขฺมา จิตฺตลหฺกา เต สุขฺเมเนว
อาปชฺชติ สุขฺเมน รกฺขติ ฯ ตสฺมา วิเสเสน ทํวตฺถกํ กุกฺกัจจํ ปฺจุณฺยมาโน
อาปตฺติตฺติ อวตฺวา สจฺจสฺส อาจริโย ฐรติ ตโต เตน โส ภิกขุํ อมฺหากํ อาจริยํ
ปฺจุณาติ เปเสตพฺโพ ฯ สเจ โส ปฺนาคนฺตฺวา ตมฺหากํ อาจริโย สุตฺตนตโต
วินยโต โอโธเกตฺวา สเตกฺโขจฺฉติ มํ อาหาติ วทติ ตโต เตน โส สาธุ สฺสุจฺจุ
ยํ อาจริโย ภณฺติ ตํ กรโหีติ วตฺตพฺโพ ฯ อถ ปนสฺส อาจริโย นตฺถิ
สทฺธิอุคฺคหิตฺตเถโร ปน อตฺถิ ตสฺส สนฺติกํ เปเสตพฺโพ อมฺเหหิ
สทฺธิอุคฺคหิตฺตเถโร คณฺปาโมกฺโข ตํ คนฺตฺวา ปฺจุณาติ ฯ เตนปิ สเตกฺโขจฺฉติ
วินิจฺฉิตฺเต สาธุ สฺสุจฺจุ ตสฺสว วณฺํ กรโหีติ วตฺตพฺโพ ฯ

๒. อถสฺส สทฺธิอุคฺคหิตฺตเถโรปิ นตฺถิ อนฺเตวาสิโก ปณฺหิตโต
อตฺถิ ตสฺส สนฺติกํ เปเสตพฺโพ อสฺสกํ ทหรํ คนฺตฺวา ปฺจุณาติ ฯ เตนปิ
สเตกฺโขจฺฉติ วินิจฺฉิตฺเต สาธุ สฺสุจฺจุ ตสฺส วณฺํ กรโหีติ วตฺตพฺโพ ฯ อถ
ทหรสฺสาปิ ปาราชิกจฺฉายาว อุปฺจุณาติ เตนปิ ปาราชิกโอสฺสติ น

วตตพโพ ๑ ทุลลโก หิ พุทฺธุปฺปาโท ตโต ทุลลภตฺรา ปพฺพชฺชา จ
 อุปสมฺปทา จ ๑ เอวํ ปน วตตพพํ วิวิตฺตํ โอภาสํ สมฺมชฺชิตฺวา
 ทิวาวิหารํ นิสิตฺวา สีสานิ โสเชตฺวา ทวตฺตีสาการํ ตาว มนสิ
 กโรหิติ ๑ สเจ ตสฺส อโรคํ สีสํ กมฺมญฺจานํ ฃญฺยติ สงฺขารา ปากฺขา หุตฺวา
 อุปญฺจหนฺติ อุปจารปฺปนาปฺตตํ วิย จิตฺตํ เอกคฺคํ โหติ ทิวสํ
 อติกฺกนฺตมฺปิ น ชานาติ ๑ โส ทิวสาคิกฺกเม อุปญฺจานํ อากโต เอวํ
 วตตพโพ กิทิโส เต จิตฺตปฺปวตฺติติ ๑ อาโรจิตาย จ จิตฺตปฺปวตฺติยา
 วตตพโพ ปพฺพชฺชา นาม จิตฺตวิสุทฺตตา อปฺปมคฺโต สมณฺธมฺมํ กโรหิติ ๑
 ยสฺส ปน สีสํ ภินฺนํ โหติ ตสฺส กมฺมญฺจานํ น ฃญฺยติ ปญฺเฑทาภิตฺตุนํ
 วิย จิตฺตํ วิกมฺปติ วิปฺปฏิสารถฺคินา ทฺยหติ ตตฺตปาสาณํ นิสินฺโน วิย
 ตํขณฺเวย วุจฺจาติ ๑ โส อากโต กา เต จิตฺตปฺปวตฺติติ ปุจฺฉิตพฺโพ ๑
 อาโรจิตาย จิตฺตปฺปวตฺติยา นตฺถิ โลเก รโห นาม ปาปกมฺมํ
 ปกุพฺพโต สพฺพปจฺมํ หิ ปาปํ กโรนฺโต อตฺตนาเว ชานาติ อถสฺส
 อารกฺขเทวตา ปรจิตฺตวิภู สมณพฺราหฺมณา อณฺเณ จ เทวตา ชานนฺติ ตฺวํเยว
 ทานิ ตว โสตุถิ ปรียะสาหิติ วตตพโพ ๑

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง กับ ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ป.ธ. ๗

แปล มคธเป็นไทย

๑. จริงอยู่ ภิกษุใด เป็นผู้ฉลาดในวินัย ๔ อย่าง สมบูรณ์ด้วยลักษณะ ๓ ได้ตรวจดูฐานะ ๖ อย่างนี้แล้ว จักระงับอธิกรณ์ได้ การวินิจฉัย (อธิกรณ์) ของภิกษุนั้น ใคร ๆ จะพังกัดค้านไม่ได้ ย่อมเป็นเช่นกับวินิจฉัยที่พระพุทธเจ้า ประทับนั่งวินิจฉัยเอง ฯ ถ้าภิกษุบางรูป ผู้ทำล่วงละเมิดสิกขาบทแล้ว เข้าไปหาภิกษุผู้ฉลาดในการวินิจฉัยนั้น อย่างนั้นแล้ว พึงถามถึงข้อรังเกียจสงสัยของตนไฉร้ ภิกษุผู้ฉลาดในการวินิจฉัยนั้น ควรกำหนดให้ดี ถ้าเป็นอนาบัติ ก็ควรบอกว่า เป็นอนาบัติ ฯ แต่ถ้าเป็นอาบัติ ก็ควรบอกว่า เป็นอาบัติ ฯ ถ้าอาบัตินั้น เป็นเทศนาคามินี ก็ควรบอกว่า เป็นเทศนาคามินี ฯ ถ้าเป็นวุฏฐานคามินี ก็ควรบอกว่า เป็นวุฏฐานคามินี ฯ ถ้าอาชยาปาราชิกปรากฏแก่ภิกษุผู้ฉลาดในการวินิจฉัยนั้นไฉร้ ไม่ควรบอกว่า เป็นอาบัติปาราชิก ฯ

เพราะเหตุไร ? เพราะเหตุว่า การล่วงละเมิดเมถุนกรรม และการล่วงละเมิด อุตตรินนุสสกรรมเป็นของหยาบ ฯ ส่วนการละเมิดอทินนาทานและมนุสส-วิคคหะเป็นของสุขุม เป็นการรวดเร็วตั้งใจ ภิกษุย่อมต้องวิตกกัมมะทั้งสอง นั้น ด้วยอาการสุขุมที่เดียว (และ) ย่อมรักษาไว้ด้วยอาการสุขุม (เหมือนกัน) ฯ

เพราะเหตุนั้น ภิกษุผู้ถูกถามถึงความรังเกียจสงสัย ซึ่งมีความละเมิดนั้น เป็นที่ตั้งโดยพิเศษ ไม่ควรพูดว่า ต้องอาบัติ ถ้าอาจารย์เธอยังมีชีวิตอยู่ไฉร้ หลังจากนั้น ภิกษุผู้ฉลาด ในการวินิจฉัยนั้น ควรส่งภิกษุนั้นไปด้วยสั่งว่า เธอจงถามอาจารย์ของข้าพเจ้าดูเถิด ฯ ถ้าเธอกลับมาอีก บอกว่า อาจารย์ของท่าน คั่นดูจากพระสูตร พระวินัย แล้วบอกผมว่า เป็นสเตกิจฉา (ยังพอแก้ไขได้) ในกาลนั้น ภิกษุผู้ฉลาดในการวินิจฉัยนั้น ควรพูดกะเธอว่า ดีละ ฯ เธอจงทำ

อย่างที่อาจารย์พูด ๆ ก็ถ้าอาจารย์ของเธอไม่มีไชร้ แต่พระเถระผู้เล่าเรียน
ร่วมกันยังมีอยู่ พึงส่งเธอไปยังสำนักของพระเถระนั้น ด้วยสั่งว่า พระเถระ
ผู้เล่าเรียนร่วมกับข้าพเจ้าเป็นคณปาโมกข์ ยังมีอยู่ เธอจงไปถามท่านดูเถิด ๆ
แม้เมื่อพระเถระนั้นวินิจฉัยว่า เป็นสเตกัจฉา ก็ควรบอกกะเธอว่า ดีละ
เธอจงทำตามคำของพระเถระนั้นให้ดีที่สุดทีเดียว ๆ

๒. ถ้าแม้พระเถระผู้เล่าเรียนร่วมกัน ของเธอไม่มีไชร้ มีแต่ภิกษุผู้เป็น
อันเตวาสิก ผู้เป็นบัณฑิต พึงส่งเธอไปยังสำนักของอันเตวาสิก ผู้เป็นบัณฑิต
นั้น ด้วยสั่งว่า เธอจงไปถามภิกษุหนุ่มรูปโน้นดูเถิด ๆ แม้เมื่อภิกษุผู้เป็น
อันเตวาสิกนั้น วินิจฉัยว่า เป็นสเตกัจฉา ก็ควรพูดกะเธอว่า ดีละ เธอจงทำ
ตามคำของภิกษุนั้นให้ดี ๆ ถ้าฉายาปาราชิกนั้นแล ปรากฏแม้แก่ภิกษุหนุ่มไชร้
แม้ภิกษุผู้วินิจฉัยนั้น ก็ไม่ควรบอกว่า เธอเป็นปาราชิก ๆ จริงอยู่ ความบังเกิด
ขึ้นแห่งพระพุทธรเจ้า หาได้ยาก การบรรพชาและการอุปสมบท หาได้ยาก
ยิ่งกว่านั้น ๆ แต่พระวินัยธร ควรพูดอย่างนี้ว่า เธอจงปิดกวดโอกาสที่สังัด
แล้วจึงนั่งพักกลางวัน ชำระศีลให้บริสุทธิ์ แล้วมนสิการอาการ ๗๒ คู่ก่อน ๆ
ถ้าศีลของภิกษุนั้น ไม่ต่างพร้อยไชร้ กรรมฐานย่อมสืบต่อ สังขารทั้งหลาย
ก็เป็นของปรากฏชัดขึ้น จิตก็เป็นเอกัคคตา จดจ้งบรรลุปจารสมาธิและ
อัปปนาสมาธิ ฉะนั้น ถึงวันจะล่วงเลยไปแล้วก็ตาม เธอก็ไม่ทราบ ๆ เมื่อวันล่วง
เลยไป เธอมาสู่ที่อุปัฏฐากแล้ว ควรพูดอย่างนี้ว่า ความเป็นไปแห่งจิตของเธอ
เป็นเช่นไร ? ๆ ก็เมื่อเธอบอกความเป็นไปแห่งจิตแล้ว ควรพูดกะเธอว่า
ธรรมดาว่าบรรพชามีความบริสุทธิ์แห่งจิตเป็นประโยชน์ เธอจงเป็นผู้ไม่ประมาท
บำเพ็ญสมณธรรมเถิด ๆ ส่วนภิกษุใด มีศีลขาด กรรมฐานของภิกษุนั้น
ย่อมไม่สืบต่อ จิตย่อมปั่นป่วน ถูกไฟคือความเดือดร้อน แผลเผาอยู่ จูถูกทมิ

แทงด้วยปลัก ฉะนั้น ภิกษุฉัน ย่อมลุกขึ้นในขณะนั้นทีเดียว เหมือนนั่งอยู่บน
 ก้อนหินที่ร้อน ฉะนั้น ฯ เธอมาแล้ว ควรถามว่า ความเป็นไปแห่งจิตของท่าน
 เป็นอย่างไร ? ฯ เมื่อเธอบอกความเป็นไปแห่งจิตแล้ว ควรพูดว่า จินฺนํชื่อว่า
 ความลับของผู้กระทำความชั่ว ย่อมไม่มีในโลก แท้จริง บุคคลผู้กระทำความชั่ว
 ย่อมรู้ด้วยตนเอง ก่อนคนอื่นทั้งหมด ต่อจากนั้น อารักขเทวดาทั้งหลาย
 สมณพราหมณ์ผู้รู้จิตของบุคคลอื่น และเทวดาเหล่าอื่น ย่อมรู้ (ความชั่ว)
 ของเธอ บัดนี้ เธอนั้นแล จงแสวงหาความสวัสดิ์ แก่เธอเองเถิด ฯ
